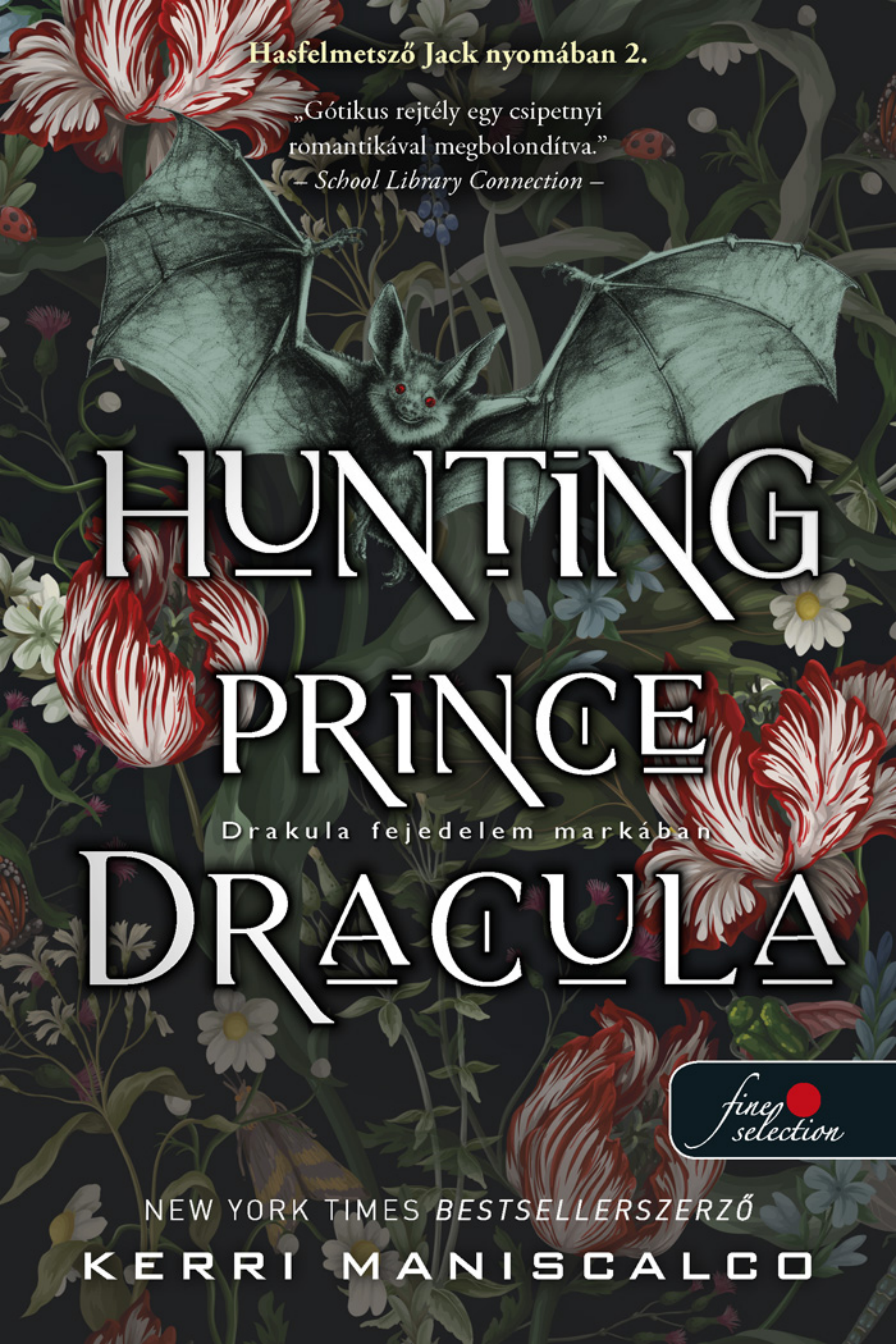

Hasfelmetsző Jack nyomában 2.

„Gótikus rejtély egy csipetnyi
romantikával megbolondítva.”

– School Library Connection –

HUNTING PRINCE DRACULA

Drakula fejedelem markában

*fine
selection*

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

KERRI MANISCALCO

K E R R I M A N I S C A L C O

HUNTING
PRINCE
Drakula fejedelem markában
DRACULA

HASFELMETSZŐ JACK
NYOMÁBAN 2.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

*Anyának és apának, amiért megtanították,
hogy mennyi kaland vár a könyvek lapjain.*

*És a húgomnak, amiért velem tartott minden titokzatos vidékre,
legyen az valódi vagy képzelt.*

„Ah, kevély halál!
Mi dáridó készül örök honodban,
Hogy egy lövéssel ennyi fejedelmet
Ily véresen levertél?”¹
– *HAMLET, DÁN KIRÁLYFI*,
5. FELVONÁS, II. SZÍN
WILLIAM SHAKESPEARE

¹ Arany János fordítása

1. Audrey Rose toronyszobája
2. Thomas lakosztálya
3. Alagsori hullaház / az alagutak bejárata
4. Élelmiszerraktár

5. Radu terme
6. Percyműtje
7. Anastasia lakosztálya
8. Központi hűtőgútár
9. Alagutak

Bukarest látképe, Románia, kb. 1890

EGY A MÚLT SZELLEMEI

ORIENT EXPRESSZ

ROMÁNIA

1888. DECEMBER 1.

A vonatunk csak úgy falta a Kárpátok hósipkás agyarihoz vezető deres sínpárt. Most, hogy megérkeztünk erre a vidékre, és Bukarest, vagyis Románia fővárosa felé tartottunk, a csúcsok elhalványuló hegek színét öltötték.

A sűrű hóesésből ítélve fagyosabbak lehettek a holt húsnál. Bűbájos gondolat egy ily szeles reggelen.

Egy térd *újra* nekicsapódott a magánfülkém faragott lambériájának. Lehunyt szemmel azért imádkoztam, hogy az útitársam aludjon vissza végre. Mert ha még egyszer megmoccan valamelyik hosszú végtagja, tényleg betelik a pohár. A párnázott szék támlájához szorítottam a fejem, hogy inkább a puha bársonyra gondoljak, ne arra, milyen szívesen bemutatnám a szemtelen lábát a kalaptűmnek.

Mr. Thomas Cresswell megneszelhette, hogy kezd az idegeimre menni, és inkább kesztyűs kézzel kopogni kezdett a kupénk, pontosabban az *én* kupém párkányán.

Ugyan volt saját helye, de a nap minden órájában ragaszkodott a társaságomhoz, mert még a végén felszáll holmi mániákus gyilkos, és vérontást rendez.

Legalábbis ezt a nevetséges mesét adta be a gardedámunknak, Mrs. Harvey-nak. A bűbájos, ezüsthajú asszonyság pátyolgatta Thomast a londoni lakásában a Picadillyn, és aznap már a negyedik sziesztájánál tartott. Ami szép teljesítmény, tekintve, hogy csupán egy hajszállal voltunk pirkadat után.

Apa megbetegedett Párizsban, így a sorsomat és az erényemet Mrs. Harvey és Thomas párosára bízta. Ez mindennél ékeesebben elárulta, milyen nagyra tarja Thomast, és milyen meggyőzően adja a barátom az elbűvölő ártatlant, ha úgy hozza a helyzet vagy a kedve. Hirtelen felforósodott és izzadni kezdett a kesztyűs kezem.

Félretettem az érzést, és Thomas sötétbarna haja és makulátlan zsekettkabátja helyett inkább a félretett cilindere és a román újságja felé fordultam. Eleget tanultam a nyelvet ahhoz, hogy legalább a lényegét megértsem. A címlapsztori ezt harsogta: *VISSZATÉRT A HALHATATLAN FEJEDELEM?* Brassóban – a célállomásunkon – egy karóval át-döfött szívű tetemet találtak, mire a babonásabbja hinni kezdett a lehetetlenben: Vlad Drakula, Havasalföld évszázadok óta halott fejedelme életben van. És vadászik.

Szenzációhajhász badarság volt az egész, amivel a példányszámokat akarták megdobni. Halhatatlan lények nem léteznek. Az igazi szörny mindig hús-vér ember, érző és vérző lény. Végül még Hasfelmetsző Jack sem kerülhetett el a sorsát. Persze a szennylapok szerint még mindig a ködös londoni utcákat járja. Egyesek odáig mentek, hogy kiköltözött Amerikába.

Bár úgy lenne!

Elakadt a lélegzetem a kelleténél ismerősebb fájdalomtól, ami a mellkasomba hasított. Mindig előjött, amikor eszembe jutott Hasfelmetsző

esete és a felkavaró emlékek. A tükörbe nézve ismerős zöld szempár és bíborvörös ajak fogadott: a vonásaim egyszerre idézték anyám indiai gyökereit és apám angol nemesi mivoltát. De a nagyvilág szemében megmaradtam életteli tizenhét éves hajadonnak.

Mégis, a lelkem elsöprő csapást szenvedett el. Vajon a külvilág tényleg épnek és elégedettnek lát, miközben a bensőmben vihar dúl?

A változás a bácsikám figyelmét sem kerülte el, hiszen néhány nap alatt annyi óvatlan hibát vétettem a törvényszéki laboratóriumában. Pengetisztításkor megfélekeztem a karbolsavról. Akárcsak a mintavételről. A korábbi szakértelmemet sutba vágva hentes módjára vágtam bele a vizsgálóasztalán sorakozó testek jéghideg húsába. Nem tette szóvá, de tudtam, mekkorát csalódott. Hová tűnt a szívem, ami kösziklaként nézett farkasszemet a halállal?

Talán mégsem nekem való a kórboncnoki élet.

Kopp. Kopp-kopp-kopp. Kopp.

A fogamat csikorgattam, miközben Thomas a zakatolás ritmusára kopogott. Kész csoda, hogy Mrs. Harvey képes aludni ebben a lármában. A fiú legalább visszarántott az érzelmek sötét verméből. Mert ott minden szörnyen merev és sötét. Állott és poshadt, mint a mocsárvíz, melynek mélyén vörös szemű szörnyetegek ólálkodnak. A kép illet a végcélunkhoz.

Nemsokára leszállunk Bukarestben, az út hátralévő részét kocsin tesszük meg a töröcsvári kastélyba, ott székel ugyanis a Törvényszéki Orvostani és Kórbonctani Intézet, avagy románul az *Institutului Național de Criminalistică și Medicină Legală*. Mrs. Harvey eltölt egy-két éjszakát Brassóban, utána visszautazik Londonba. A szívem mélyén vele akartam tartani, bár ezt sosem fedtem volna fel Thomas előtt.

A magánfülkénk fényűző csillárja a vonat ritmusára himbálózott, a kristályok csilingeléssel festették alá Thomas ütemes kopogását. Kizártam a fejemből a makacs dallamot, inkább a gőzpacacsok és az ingó

faágak mögött elrobogó külvilágot figyeltem. A kanyaron túl a sziporkázó fehérbe burkolódzó csupasz ágak visszképe ragyogott fel a fagy lepte tájon átvágó luxusvonatunk első kocsijainak csillogó, szinte ébenfényűen kék oldalán.

Közelebb hajolva rádöbbsentem, hogy az ágakat nem is hó, hanem jég lepi el. Ahogy elcsípték a pirkadat első pászmáit, szinte lánggra lobbantak a napkelte vörösesnarancsában. Olyan békésnek tűnt, hogy az embernek szinte kimegy a fejéből minden – *farkas!* Olyan hirtelen pattantam fel, hogy Thomas összerezzen. Mrs. Harvey hangos horkantása pedig acsargásnak is elment volna. Egy szempillantás, és a vadnak nyoma veszett, rezgő ágak maradtak a helyén, miközben a vonat egykedvűen tovazakatolt.

Téli gallyakat véltem csillogó agyaraknak. Fújttam. Nem elég, hogy álmomban gyötör a képzelt vonításuk, most már fényes nappal is képzelődöm?

– Egy kicsit... megmozgatom magam.

Thomas felvonta a sötét szemöldökét, kétségkívül felöltött benne – ismerve őt, nem minden csodálat nélkül –, hogy milyen látványosan fittyet hányok az illemre, és előrehajolt, de mire felajánlhatta volna, hogy elkísér, vagy felébreszti a gardedámunkat, már az ajtóhoz siettem, és félrehúztam.

– Szükségem van néhány percre. Egyedül.

Thomas egy hajszálnyit tovább bámult a kelletténél, mielőtt válaszolt volna.

– Azért ne sírjon utánam, Wadsworth. – Kényelembe helyezkedett, az arcán röpke árny suhant át, mielőtt visszatért a huncutság. De csak az arcára, a szemébe nem. – Bár talán lehetetlent kérek. Néha én is majdnem elepedek magamért, főleg álmomban.

– Mit mond, kedves? – kérdezte Mrs. Harvey a szemüvege mögül pislogva.

– Azt, hogy ideje lenne aludnia végre.

– Miért, eddig mit csináltam?

A zavart kihasználva becsuktam magam mögött az ajtót, utána megigazítottam a szoknyámat. Nem akartam, hogy Thomas átlásson rajtam. Mert még mindig nyitott könyv voltam előtte.

Végigballagtam a keskeny folyosón az étkezőkocsi felé, ügyet sem vetve a fényűzésre. Nem barangolhattam a kelleténél tovább gardedám nélkül, de menekülnöm kellett. Legalább a saját gondolataim és aggályaim elől.

A múlt héten Liza unokanővérem a szemem láttára sétált fel a lépcsőnkön. Hétköznapi látvány, csakhogy hetekkel korábban elutazott az országból. Néhány napra rá még baljósabb dolog történt. Esküdni mertem volna rá, hogy az egyik holttest felém fordította a fejét a bácsikám laboratóriumában, merev, megvetéssel teli tekintetét a kezemben tartott pengére vetette, a szájából pedig férgek dőltek a vizsgálóasztalra. Egy pislogás, és helyreállt a világ.

Rengeteg orvosi folyóiratot hoztam az útra, de hogyan néztek utána a tüneteimnek, ha Thomas ilyen nyíltan fürkészi az arcomat? Azt mondta, szembe kell néznem a gyászommal, de én még nem akartam feltépni azt a sebet. Eljön majd az ideje.

Egy néhány kupéval arrébb kinyíló ajtó térített magamhoz. Odabentről egy ápolt frizurájú férfi került elő, aki nagy lendülettel vágott neki a folyosónak. Szénfekete öltönye igencsak finom anyagból készülhetett, legalábbis úgy simult a széles vállára. Kis híján felsikoltottam, amikor ezüstfésűt húzott elő a szalonkabátjából. Még a térdem is megroggyant a bensőmet összerántó kínzó görcsre.

Képtelenség. Hetekkel ezelőtt meghalt abban a szörnyű balesetben. Magamban tudtam, hogy a megtestesült képtelenség hagy faképnél a tökéletes hajával és a hozzáillő öltözkéivel, de a szívemnek aztán mondhattam.

Megmarkoltam a krémszínű szoknyámat, és utánairamodtam. Azt a hetykeséget ezer közül is megismertem. A tudomány képtelen magyarázatot adni a szeretet vagy a remény erejére. Bármit állított is Thomas a tudomány és a humánium ellentéte kapcsán, semmiféle képlet vagy egyenlet nem segített a megértésben.

A férfi megemelte a kalapját a teázó utasok előtt. Alig tűnt fel a leplezetlen bámulásuk, miközben félrecsúszó cilinderrel a nyomába eredtem.

A szivarszoba ajtajához lépett, megállt egy pillanatra, hogy kinyissa a kocsikat összekötő átjáró ajtaját. A helyiségből kiszivárgó füstöt felkapta a jeges légroham, az átható bűztől tótágast álltak a zsigereim. Felé nyúltam, egy rántással megfordítottam, készen arra, hogy a nyakába vessem magam, és sírva fakadjak. Csak rémálom volt a múlt hónap! Drága...

– *Domnișoară?*

Könnyek csípték a szememet. A frizura és az öltözék nem ahhoz tartozott, akivel összekevertem. Letöröltem az arcomon lepergő első cseppeket, kit érdekel, ha elkenem vele a fekete festéket, amivel egyre szívesebben emeltem ki a szemem?

Felemelte a kígyófejes sétatálcáját, és átvette a másik kezébe. Még csak nem is fésűt tartott. A valóság kezdett kifogni rajtam. Lassan elhátráltam, már eljutott a fülembé a hátam mögötti kocsiban zajló beszélgetés halk duruzsolása. A teáscsészék csörrenése, a világutazók változatos tájszólásai, szinte szétpattant a zajokkal csordultig telt keblem. A bordáimat megbéklyózó fűző sem fullasztott annyira, mint a pánik.

Ziháltam, és csak remélhettem, hogy lesz elég levegőm megnyugtatóni a megtépázott idegeimet. A csörömpölés és a nevetés fülsértő lárává duzzadt. Bár eltompítaná a fejemben dübörgő szívverést ez a ricsaj! Mindjárt rosszul leszek.

– Jól van, *domnișoară?* Úgy látom...

Felnevettem, nem érdekelt, hogy összerezzen, amiért így lerohanam. Ó, ha létezik felsőbb hatalom, akkor most remekül szórakozik a

káromra! Jól hallottam, *domnișoară*, nem kisasszony? Még csak nem is angol. Románul beszélt. És a haja sem szőke. Hanem világosbarna.

– *Scuze* – nyögtem ki egy szükséztű bocsánatkérést valahonnan a hisztéria ködéből, és röviden biccentettem. – Összetévesztettem valakivel.

Nem akartam még kínosabb helyzetbe hozni magam, ezért leszegett állal, sebesen visszavonultam a kocsimba. Behúztam a nyakam, ügyet sem vettem a pusmogásra és a vihogásra, pedig épp eleget hallottam.

Össze kellett szednem magam, nem állhattam így Thomas elé. Hiába áltattam magam, igenis feltűnt, hogy a kelleténél több aggodalom felhőzi a homlokát. A szokottnál is gondosabban incselkedett vagy tréfálkozott velem. Pontosan tudtam, mit akart elérni a szüntelen bosszantásával. Azok után, amin a családom keresztülment, egy átlagos úriember úgy bánt volna velem, mint egy porcelánbabával, ami könnyedén ripityára törhet, és akkor szemétre vetik a darabkáit. De Thomas korántsem volt átlagos fiatalember.

A kelleténél hamarabb értem el a kupémat, és megfeszítettem a vállamat. Ideje felvenni a tudós hűvös álarcát. A könnyeim felszáradtak, a szívem pedig ökölként feszült a mellkasomban. Belégzés, kilégzés. Hasfelmetsző Jack soha többé nem tér vissza. Ez visszavonhatatlan tény.

Ezen a vonaton nem utaznak mániákus gyilkosok. Ez is tény.

A Rettegés Ősze a múlt hónapban véget ért.

Az Orient Expresszen pedig nem ólálkodnak farkasok.

Ha nem vigyázok, még a végén Drakula feltámadásában is hinni kezdek.

Megengedtem magamnak még egy sóhajt, mielőtt felrántottam az ajtót, és a fülkébe lépve a halhatatlan fejedelmek kósza gondolatát is száműztem a fejemből.

KETTŐ

HALHATATLAN KEDVES

ORIENT EXPRESSZ

ROMÁNIA

1888. DECEMBER 1.

Thomas makacsul az ablakra szegezte a tekintetét, bőrbe öltöztetett ujjai nem álltak le a bosszantó dobolással. *Kopp. Kopp-kopp-kopp. Kopp.*

A legkevésbé sem lepett meg, hogy Mrs. Harvey ismét a szemét pihentette. A szelíd szuszogása alapján ez a néhány perccske elég volt, hogy visszaaludjon. A társamra meredtem, de ő vagy ügyet sem vetett rám, vagy csak eljátszotta, miközben helyet foglaltam a szemközti ülésben. A tanulmánnyal is felérő profilját, minden makulátlan és markáns vonását a téli külvilág felé fordította. Tudtam, hogy megérezte a figyelmemet, a mélézáshoz gyanúsán örömtelenen görbült az ajka.

– Nem állna le ezzel az átkozott kopácsolással, Thomas? – kérdeztem.
– Legalább annyira őrjítő, mint Poe balszerencsés szereplői. Ráadásul szegény Mrs. Harvey biztosan rémálmokat lát tőle.

Erre már felém fordult, mélybarna szemébe röpke töprengés költözött. Ha valami, hát ez a pillantás – meleg és csalogató, mint a kósza napfény egy fagyos őszi reggelen – nagyon nem tetszett nekem. Szinte látni

véltem, milyen szemtelenségeket fontolgat magában, miközben meg-
rándult a szája sarka. A féloldalas mosolyától olyan gondolatok törtek
rám, amelyekről Amelia néni elsüllyedt volna szégyenében. Az ajkamra
hulló pillantása pedig elárulta, hogy tudja. Lókötő.

– Poe? Kivájja tán a szívemet, hogy az ágya alá tegye, Wadsworth? Mi
tagadás, kellemesebb módon is bejuthatnék a hálószobájába.

– Úgy tűnik, borzasztóan biztos abban, hogy nem csak kígyót képes
bűvölni.

– Ne is tagadja, hogy mennyire feldobta a legutóbbi csókunk. – Előre-
hajolt, jóképű arca illetlenül közel került hozzám. Ennyit a gardedámról.
A szívem gyorsabban kezdett verni, amikor apró pöttyöket vettem észre
a szembogarában. A varázslatos fények apró aranynapokként csalogattak
magukhoz. – Képes lenne nemet mondani a folytatásra?

A tekintetem végigszaladt reménykedő vonásain. Az elmúlt hónap
szörnyűségei dacára mi tagadás, kedvem lett volna egy újabb füledt
együttlétre vele. Amitől furcsamód úgy éreztem, végképp meggyaláz-
nám ezzel a gyászidőmet.

– Az első volt egyben az utolsó is – emlékeztettem. – Köszönje annak,
hogy elöntött az adrenalin, miután kis híján odaveszttem annak a két
mortalócnak a kezétől. És *ne* a meggyőző erejének.

A huncut mosolya szinte körbeért a fején.

– Vagyis egy újabb veszedelem ismét feltüzelné kegyedet?

– Tudja, sokkal jobban állt magának a hallgatás.

– Nocsak – Thomas nagy levegőt véve hátradőlt –, valami mégis jól
áll nekem.

Alig bírtam a mosolyommal. Tudhattam volna, hogy egy ilyen csi-
bésznek idővel sikerül illetlen vizekre terelnie a beszélgetésünket. Mi
több, egyenesen meglepett, hogy ilyen sokáig bírta tisztességgel. Lon-
dontól Párizsig apámmal utaztunk, hogy aztán személyesen tehessen
fel minket a lenyűgöző Orient Expresszre, és Thomas végig elbűvölő

úriemberként viselkedett. Szinte rá sem ismertem, ahogy pogácsa és tea felett szívélyesen csevegett apával.

Ha nincs az apám figyelmetlenségét kihasználó huncut ajakrezdülése vagy a makacs állának ismerős vonala, akkor biztosan holmi hasonmásnak vélem. Ez a Thomas Cresswell semmiképp sem lehetett az a boszszantóan éles elméjű fiatalember, aki múlt ősszel úgy a szívemhez nőtt.

A fülem mögé tűrtem egy kósza hollófekete fűrtöt, és újra kilestem az ablakon.

– A hallgatása azt jelenti, hogy újabb csókot fontolgat?

– Képtelen kikövetkeztetni a válaszat a maga következtetési képességével, Cresswell? – meredtem rá az egyik szemöldökömet kihívón felhúzva. Végül vállat vont, a kesztyűs keze folytatta a kopogást az ablakpárkányon.

Ez a Thomas azt is elérte, hogy apám, a hírhedt Lord Edmund Wadsworth elengedjen a román Törvényszéki Orvostani és Kórbonctani Intézetbe az oldalán. E tény felett még mindig nem sikerült napirendre térnem, egy ekkora képtelenség egyszerűen nem lehetett igaz. Pedig a vonaton ültem, útban az iskola felé.

Az utolsó, Londonban töltött hetet ruhaigazítás és a poggyászom összekészítése töltötte ki. Eközben, úgy tűnik, túl sok idejük maradt alaposan megismerkedni. Amikor apa bejelentette, hogy a betegsége miatt Thomas szegődik mellém kísérőként az akadémiára Mrs. Harvey mellé, kis híján félrenyeltem a levest, Thomas bezzeg rám kacsintott a tányérja felett.

Este aludnom is alig sikerült, nemhogy kibogozni bosszantó barátom és a többnyire karót nyelt apám bimbózó kapcsolatát. Alig vártam, hogy hátrahagyjam a hátborzongatóan néma házat, ami a kellenél több kísértetet őrzött a közelmúltamból. Amit Thomas is nagyon jól tudott.

– Egy új szikéről ábrándozik, vagy azért néz így rám, hogy megbabonázzon? – kérdezte Thomas, kizökkentve sötét gondolataimból.

A fintoromra megrándult az ajka, de volt annyi esze, hogy visszafogja a vigyorát. – Értem már! Szóval érzelmi krízis. A kedvencem.

Szégyentelenül vizsgálgatta az arckifejezésem, amit dacosan igyekeztem kontroll alatt tartani, a szüntelenül babrált szaténkesztyűmet és szobormerev tartásomat, aminek semmi köze nem volt a felsőtestemet gúzsba kötő fűzőhöz vagy az ülőhelyem legjavát elfoglaló asszonyiséghez. Őszinte és együttérzéssel teli szemét le nem vette volna az enyémről. Ígérete és óhajok árkonták a vonásait, az érzéseinek a pusztá heve is remegésre készítetett.

– A képzés aggasztja? Az ujja köré fogja csavarni őket, Wadsworth.

Micsoda megkönnyebbülés, hogy azért mégsem lát teljesen a vesémbe. Hadd higgye, hogy a rám váró órák idegesítenek, nem a leánykérés iránti növekvő érdeklődése. Thomas szerelmet vallott nekem, de talán ezt is csak képzeltem, mint annyi mindent mostanában. Azok után, amiken keresztülmentem, talán csak szánalomból ragaszkodik hozzám.

A gombokat babráltam a kesztyűm oldalán.

– Nem. Nem igazán.

Felvonta a szemöldökét, de hallgatott. Visszafordultam az ablak és a kinti komor világ felé. Bár elnyelne még egy kis ideig az üresség!

Azok alapján, amit apa nagy könyvtárában olvastam, az új akadémiánk a Kárpátok egyik havas bércének csúcsára felhúzott, hátborzongató hangzású kastélyban székel. Messze lesz az otthon és a kultúra, ha bármelyik új osztálytársam nem várna tárt karokkal. Férfitársaim nyilván hátrányként könyvelik majd el női mivoltomat – és mi lesz, ha az érkezésünkkel Thomas barátsága is kihűl?

Talán rádöbben, hogy igazából milyen furcsa egy olyan fiatal hölgy, aki holtakat vagdos fel, aztán úgy kapja ki a szerveiket, akár egy felpróbálásra váró papucsot. Amíg mindketten a bácsikám laborjában tanonckodtunk, ez mit sem számított. De a híres-neves Törvényszéki Orvostani

és Kórbonctani Intézet többi hallgatója talán korántsem nézi ezt majd ilyen felvilágosult szemmel.

Hiszen mire számíthat egy felső osztálybeli lány, amikor a mi munkakörünkben még a férfiakat is kinézik? Ha Thomas magamra hagy az iskolában, olyan mély gödör nyelne el, ahonnan félő, soha nem bukkanék fel újra.

A bennem rejtőző tisztességes társasági lány nem szívesen ismerte el, de az ellentmondásos érzelmek tengerében egyedül az ő évődése tartott a felszínen. A szenvedély és a bosszúság tűz, márpedig a tűz életteli, és perzselően ropog. A tűz lélegzik. A gyász a futóhomok verme: minél tovább küzd ellene az ember, annál mélyebbre húzza le. Inkább a máglyahalál, mint hogy elevenen eltemessenek. Pedig égett az arcom a pusztá *gondolatra* is, hogy egyetlen helyzetbe kerüljek Thomasszal.

– Audrey Rose – vágott bele Thomas, előbb a zsakettkabátja kezelőjét babrálta, aztán a sötét hajába túrt, amit sosem néztem volna ki az általában arrogáns barátomból. Mrs. Harvey megrezsent, de nem ébredt fel, pedig most az egyszer őszintén kívántam az ellenkezőjét.

– Igen? – Íjként feszült meg a hátam, és a vért szerepére kényszerítettem a fűzőm csontmerevítését. Thomas csak akkor szólított a keresztnevemen, ha valami igazi szörnyűség következett. Néhány hónapja, egy boncolás során szócsatába keveredtünk – akkor úgy éreztem, legyőztem, de most már nem voltam benne olyan biztos –, és megengedtem neki, hogy így szólítson. Volt kedves viszonzni a kiváltságot, de utólag, valahányszor nyilvános helyen Wadsworthnek szólított, mindig megbántam. – Tessék?

Annyit sóhajtozott, hogy a figyelmem a páratlan ruhakölteményére tévedt. Kellőképpen kiöltözött az érkezéshez. Éjfélkék öltönyét oly pompásan rászabták, hogy az embert nemcsak a ruha babonázta meg, de a fiatalember is, aki kitöltötte. A gombjaim felé nyúltam, aztán észbe kaptam.

– Tartozom önnek egy vallomással – vágott bele, és szinte ficáncolt ültében. – Amire... amire illene az érkezésünk előtt sort keríteni.

A térde újra nekicsapódott a lambériának, de habozott. Talán idő közben rádöbbsent, hogy ha velem közösködik, az némi gubancot okozhat az iskolában. Felkészültem rá, hogy el kell vágni a zsinórt, amely a józan észhez kötött. Nem fogok könyörögni, hogy maradjon mellettem a barátomként, végig. Akkor sem, ha belepusztulok. Akkor már inkább a szuszogásomra koncentráltam, számoltam a két lélegzetvétel közötti másodperceket.

A nagy szerint a „Makacsság mindenekfelett” lehetne a Wadsworth család jelmondata. Ezt sosem vitattam. Felszegtem az államot. A kerekcsattogása kiemelte minden egyes visszhangzó szívdobbanásomat, és adrenalinot pumpált az ereimbe. Kitartóan nyeldekeltam. Ha nem böki ki, de rögvést, még a végén rajta és a szemrevaló öltönyén landol a gyomrom tartalma.

– Wadsworth. Kegyed bizonyára... talán jobb lenne... – Megrázta a fejét, aztán felnevetett. – Mi tagadás, a bőröm alá férközött. Mire észbe kapok, szonettek fogok írni, és ábrándosan pislogok hozzá. – Olyan hirtelen tűnt el a vonásaira kiülő fesztelenség, mintha egy szakadék pereméről rántotta volna vissza magát. Megköszörülte a torkát, majd a korábbinál jóval szelídebb hangon folytatta. – Ami most a legkevésbé sem jön kapóra, mivel a hírem meglehetősen... maradjunk annyiban, hogy nem kicsit... meglepő.

Összeszaladt a szemöldököm. Fogalmam sem volt, hogy hova akar kilyukadni. Vagy kijelenti, hogy a barátságunk szent és sérthetetlen, vagy végleg félresöpri. Arra eszméltem, hogy az ülés peremét szorongatom, csatakos tenyerem újra eláztatta a szaténkesztyűmet.

Előredőlt, megacélozta magát.

– Az anyám cs...

Valami súlyos csapódott a fülkénk ajtajához, de olyan erővel, hogy kis híján megrepedt a fa. Legalábbis úgy hangzott – behúztuk a súlyos ajtót, hogy kizárjuk a közeli étkezőkocsi lármás csörömpölését. Mrs. Harvey, egyem a szívét, békésen szunyókált tovább.

Szusszanni sem mertem, úgy vártam a zaj folytatását. Amikor nem történt semmi, előrearaszoltam a kupénkban, teljesen kiment a fejemből Thomas félbeszakadt vallomása, a szívem gőzgépként dolgozott. A lelki szemeim előtt holtukból feltámadó tetemek dörömböltek az ajtón a vérünkre szomjazva, és – *nem*. Józánságra kényszerítettem az elmémet. Vámpírok nem léteznek.

Talán az egyik útítársunk a kelleténél többször nézett a pohár fenekére, aztán az ajtónknak zuhant. Esetleg egy desszertes vagy teás zsúrkocsi szabadult el a gazdájától. Ki tudja, talán a vonat ingása billentett ki egyensúlyából egy ifjú hölgyet.

Kifújtam a levegőt, majd visszaültem. Nem retteghetek örökké az éjben prédára leső gyilkosoktól. Megszállottként minden kósza árnyékban kezdtem vérszomjas démont látni, és nem a fény hiányát. Hiába voltam az apám lánya.

Újabb puffanás a fülkénk falán, amit fojtott kiáltás, végül csend követte. Égnek állt a szőr a tarkómon, mintha menekülne a bőröm biztonságától, Mrs. Harvey horkolása pedig csak tetézte a baljóslatú hangulatot.

– A királynő nevére, mi ez? – suttogtam, és magamat átkoztam, amiért egy olyan bőrröndbe tettem a szikéimet, ami épp nem volt kéznél.

Thomas az ajkához emelte az ujját, aztán az ajtóra mutatva elejét vette a további mozgolódásnak. Csak ültünk, miközben kínzó némaságban teltek a másodpercek. Gyötrelmes hónapnak tűnt az óra minden ketyegése. Hajsza! híján beleőrültem.

A szívem ki akart ugrani a helyéről. A csend mindennél ijesztőbbnek tűnt, ahogy percekké nyújtotta a pillanatokat. Csak ültünk, ajtóra

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

**Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!**

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

szegezett tekintettel, türelmesen. Behunytam a szemem, és fohászkoztam, hogy bármi jöjjön, csak ne egy újabb éber rémálom.

Sikoly hasított a némaságba, a velőig megdermesztve a csontjaimat.

A jó modorról megfélelkező Thomas felém nyúlt a szemközti ülésről, és még Mrs. Harvey is megmozdult. Amikor Thomas keze megragadta az enyémet, tudtam, hogy ez nem csupán a képzeletem játéka. Valami nagyon vészjósló és nagyon valóságos utazott velünk a vonaton.